

**ESPERO COMPARTIR** l'opinió amb molts de vosaltres: l'anunci del retard de l'arribada del TGV a Barcelona i, de retruc, a la frontera, passa absolutament de mida i constitueix un salt qualitatiu en el procés de colonització al qual Espanya ens té sotmesos. Espanya i els qui hi col·laboren ens ho han dit amb totes les paraules: no volem que pugeu al carro del desenvolupament; quedeu-vos amb el que teniu. No molesteu. L'altre dia, Enrique Lacalle ho deia amb tots els ets i uts a Catalunya Ràdio: «A Espanya van despertar durant els Jocs Olímpics. D'aleshores ençà han fet una tria explícita per Madrid. Han optat per feblir Barcelona, i de retruc Catalunya, tant com han pogut. I fins que no ens n'adonem, estarem perduts». Això ho deia Lacalle, no un membre de la CUP! Jo em pregunto què és el que ha de passar perquè finalment sortim dient les coses pel seu nom, perquè finalment uns quants en posem d'acord per denunciar la situació i per fer propostes en positiu amb vista a fer avançar el país amb decisió.

Avui el consens espanyol respecte a les línies de tren que cal potenciar és claríssim: de Madrid a Valladolid i a la frontera per Irun. De Madrid a Lisboa. De Madrid a València. I de València a Saragossa i a Canfranc. En aquests moments s'està treballant a Canfranc com feia temps que no es veia. És el

vell i absurd somni d'obrir els Pirineus pel mig, amb una línia que no té interès econòmic de cap mena. Els pendents que ha de superar aquesta línia fan del tot impossible que sigui utilitzada per a transport de mercaderies. Però la línia té un gran avantatge: deixa el Principat de banda. Espanya ha calculat que necessita tres anys per fer operativa la línia de Canfranc i, oh, casualitat!, aquests són els tres anys que de cop i volta hem sabut que la línia del TGV es retardarà a Barcelona. Seria bo que la premsa econòmica del país, que els

analistes i els reporters de tots els mitjans de comunicació fessin una anàlisi periodística del que explico en aquestes ratlles. De moment no he vist ningú que fes el més que necessari periodisme de recerca per desemmascarar l'Estat.

El ministre Solbes, un alacantí a qui hauria de caure la cara de vergonya per traïr la seva nació de la manera com ho fa, va dir dimarts passat que els catalans ens queixem de vici, que no té cap sentit fer arribar el TGV a la frontera amb França perquè els francesos no se sap quan duren el TGV

fins a la ratlla amb Espanya. És clar que el Sr. Solbes i els membres del seu Govern deuen tenir una bona explicació per als TGV de Madrid a Sevilla i a Valladolid, tan semblants al Tren de la Fresa que anava de Madrid a Aranjuez en temps de la vitalíssima i jovial Isabel II. De fet, la història no és tan diferent: a Catalunya, la iniciativa privada tirava endavant la línia de Mataró i, poc després, la línia fins a Lleida, enllaçant-la amb el canal d'Urgell. Ells a Aranjuez. Els anys vuitanta del segle passat, abans que ningú no



## LECTURES POLÍTiques

▶ ANTONI VIVES

# L'escàndol del TGV

## — píndoles —

«Espanya ha calculat que **NECESSITA** tres anys per fer operativa la línia de **CANFRANC** i aquests són els **TRES** anys que hem sabut que la línia del TGV es **RETARDARÀ** a Barcelona»

«El nostre interès no és anar a **MADRID**. Nosaltres volem anar amunt, al **NORD**, per vendre-hi, per fer-hi **CULTURA**, per deixar-nos de tanta **MITJANIA**»

## — píndoles —

pensés en el TGV a Espanya, la Generalitat ja va fer la reserva de terrenys per fer la línia de tren per a passatgers i per a mercaderies amb ample de via europeu, que de fet d'això es tractava. El projecte duu només uns trenta anys de retard. Però els espanyols poden anar als *tablaos* de Sevilla o als vedats de Valladolid.

Se'm pot dir que el tren arriba a Tarragona i a Lleida. Sí, però per anar a on? A Madrid? A què? El nostre interès no és anar a Madrid. Nosaltres volem anar amunt, al nord, per vendre-hi, per fer-hi cultura, per deixar-nos de tanta mitjanja. L'arribada del TGV a Lleida i a Tarragona, tan precàriament, amb preus tan abusius respecte als preus i a les freqüències de la resta de l'Estat, és una altra befa.

Davant d'això, no n'hi ha prou amb picar amb la sabata damunt de la taula. Davant d'això, cal que ens asseguem tots nosaltres i definim estratègies noves que serveixin per obrir camins no explorats fins ara. Cal fugir del col·laboracionisme transigent i de l'independentisme de taula de cafè, per fer una opció seriosa per l'autogovern total. La planificació del camí i les complicitats són fonamentals.